

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1805	Ἀκάθιστος ὕμνος 19 Ἀπριλίου 2013 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ παρθενία προϋπόθεσις εὐτυχισμένου γάμου

«Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου...» (κάθ.)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, σὲ ὄλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας μας ψάλλεται **ὀλόκληρος ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος**, ὁ ὁποῖος τὶς τέσσερις προηγούμενες Παρασκευὲς ἐψάλλετο τμηματικὰ καὶ μιλήσαμε τότε ἐπὶ διαφόρων θεμάτων. Ἀπόψε θὰ θίξω ἓνα ἄλλο σημεῖο.

Διστάζω ὅμως νὰ μιλήσω. Φοβᾶμαι μήπως στὴ ρύμη τοῦ λόγου πῶ καμμιά **λέξι πού θὰ σκανδαλίση** μερικούς. Τὸ κλίμα τῆς ἐποχῆς, τὸ δῆθεν εὐγενές, δὲν δέχεται ν' ἀκούη μερικὲς λέξεις πού χτυποῦν ἄσχημα. Ὑπάρχουν οἱ λεγόμενοι εὐφημισταί, αὐτοὶ πού δὲν λένε τὰ πράγματα ὅπως εἶνε ἀλλὰ τὰ ἐξωραίζουν. Ἔτσι καὶ μιὰ γυναῖκα ἐνῶ εἶνε πόρνη τὴ λένε «φιλενάδα», κ' ἓναν ἄντρα ἐνῶ εἶνε πόρνος τὸν λένε «φίλο», τὸν θεωροῦν μάλιστα καὶ «λεβέντη», καὶ τὴν πορνεία ἢ μοιχεία «λεβεντιά». Ἐκεῖ φτάσαμε· τὸ κακὸ ὄχι μόνο νὰ μὴ στηλιτεύεται ἀλλὰ καὶ νὰ θαυμάζεται. Ἄν διαβάσουμε ὅμως τὴ Γραφή, θὰ δοῦμε ὅτι οἱ λέξεις αὐτὲς ὑπάρχουν, τὶς εἶπε καὶ ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἀπόστολοι. Δὲν θὰ γίνω λοιπὸν ἐγὼ εὐγενέστερος ἀπὸ αὐτοὺς.

Ἄς θυμηθοῦμε καὶ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, πού λέει σὲ ἓνα κήρυγμά του· Θὰ πῶ τολμηρὰ λόγια· ὅπως ὁ γιατρός ὅταν κἀνὴ ἐγχείρησι λερῶναι τὰ χέρια του, ἔτσι κ' ἐγὼ **θὰ λερῶσω τὴ γλῶσσα μου**. Θὰ πῶ ἀπόψε μερικὲς ἀλήθειες, χάριν ἰδίως τῶν νέων καὶ νεανίδων.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου τελειώνει μὲ ἓνα ἐγκώμιο, τὸ **ἐγκώμιο τῆς παρθενίας** – εἴμαστε ἄραγε ἐμεῖς ἄξιοι νὰ τὸ ψάλλουμε; Τί λέει· «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον;... Χαῖρε, ἢ Κεχαριτωμένη*».

«*Τὴν ὠραιότητα*». Ποιά εἶνε ἡ ὠραιότης; Ἡ παρθενία καὶ ἡ ἀγνεία τῆς Παναγίας μας. Αὐτὴ εἶνε τὸ ἀπαράμιλλο ὑπόδειγμα παρθενίας· ὑπῆρξε παρθένος πρὸ τοῦ τόκου (πρὶν νὰ γεννή-

ση τὸν Κύριο), παρθένος κατὰ τὸν τόκο, παρθένος μετὰ τὸν τόκο καὶ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς της. Γι' αὐτὸ οἱ ὀρθόδοξοι διαφωνῶντας μὲ τοὺς προτεστάντες τὴν ὀνομάζουμε «**ἀειπαρθενον**». Αὐτὴ εἶνε τὸ ἄνθος μέσα στὸ διεφθαρμένο γένος μας, εἶνε «*ὡς κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν*» (Ἄσμ. 2,1-2).

Ὑμνῶντας τὴν παρθενία ἡ Ἐκκλησία μας δὲν κατηγορεῖ βέβαια τὸν γάμο. Ἔχει καταδικάσει τοὺς αἵρετικούς πού ἔλεγαν ὅτι ὁ γάμος εἶνε ἁμαρτία. Ὅχι· **ὁ νόμιμος καὶ φυσιολογικὸς γάμος εὐλογεῖται**, εἶνε μετὰ τῶν μυστηρίων. Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸ «*ἄρσεν*» καὶ τὸ «*θῆλυ*» (Γεν. 1,27) καὶ ἐμφύσησε τὴ μετὰ τὸν ἕνα πού λέγεται ἔρως. Δὲν τὰ κατηγορεῖ αὐτὰ ἡ Ἐκκλησία μας ὅταν λειτουργοῦν νομίμως καὶ φυσιολογικῶς.

Ἀπόψε λοιπὸν θέλω νὰ τονίσω κάτι πού ἴσως διαφεύγει· ὅτι **ἡ παρθενία εἶνε ἀπαραίτητη προϋπόθεσις γιὰ γάμο**. Ὅρος δηλαδὴ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἔνωσις αὐτὴ, ὄχι ἀπλῶς νὰ παντρευτῆς – αὐτὸ εἶνε εὐκόλο–, ἀλλὰ νὰ δημιουργήσης οἰκογένεια εὐτυχισμένη καὶ νὰ μὴν τρέχῃς μετὰ γιὰ δι-αζύγιο, εἶνε ἡ παρθενία. Κοντὰ στὰ ἄλλα, πού ἀπαιτεῖ ὁ γάμος, εἶνε νὰ προϋπάρχη παρθενία.

Παρθένος νὰ ἔνε ὁ ἄντρας, ἀγαπητοί μου, παρθένα ἢ γυναῖκα, καὶ ἔτσι νὰ ἐνωθοῦν. Ἔχω ἓνα ποτήρι καὶ τὸ γεμίζω νερὸ καθαρὸ ἀπὸ τὸ Βίτσι χωρὶς κανένα μικρόβιο. Ἔχω κ' ἓνα ἄλλο ποτήρι, πού τὸ γεμίζω ἀπὸ ἓναν ὑπόνομο. Τί λέτε, νὰ τὰ ἐνώσω τὰ δυὸ ποτήρια; Δὲν μπορῶ. Ἄν τὰ ἐνώσω, τὸ καθαρὸ θὰ βρωμίση. Ἔτσι λοιπὸν, ἂν ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο, ἢ ὁ ἄντρας ἢ ἡ γυναῖκα, δὲν εἶνε παρθένος, ὁ γάμος δὲν θὰ ἔνε καθαρὸς. Παρθένος ἄντρας καὶ παρθένα γυναῖκα, ἀμόλυντοι μέχρι τὸ γάμο τους, αὐτοὶ δημιουργοῦν ἰσχυρὸ δεσμὸ ἀγάπης. Νὰ ποῦν ἀμοιβαῖα «**Σὲ καὶ μόνο καὶ αἰώνως**»! ὅπως λέει ὁ Δάντης. Νὰ τὸ ὕψος τοῦ χριστιανικοῦ γάμου.

Σήμερα δυστυχῶς αὐτὰ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Στὴν περιφέρειά μας ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴν κοινωνία ὑπάρχει **τὸ φαῦλο ἔθιμο τῶν προγαμι-**

αίων σχέσεων, οί νέοι προτοῦ νὰ στεφανωθοῦν νὰ συζοῦν σὰν σύζυγοι. Προσπάθησα νὰ τὸ ξερριζώσω, δὲν μπόρεσα. Κ' ἐπειδὴ εἶπα ὅτι οἱ προγαμιαῖες σχέσεις ἀπαγορεύονται, ἄκουσα καὶ ἀκούω πολλά. Ἄλλ' ὅ,τι εἶπα δὲν εἶνε δικό μου, εἶνε τῆς ἁγίας Γραφῆς, εἶνε τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· τὸ λέει ἡ Ἐκκλησία.

Ἔτσι οἱ προγαμιαῖες σχέσεις εἶνε κακὸ τὸ βεβαιώνουν καὶ ἀντικειμενικὲς παρατηρήσεις. Δὲν τὸ ἤξερα κ' ἐγώ· τὸ διάβασα, ἄς τ' ἀκούσουν ὅλοι. Ἄν ἕνας παρθένος νέος παίρνη γυναῖκα ἢ ὁποῖα –μὲ τὴν εὐκολία ποὺ συνάπτουν σήμερα οἱ κοπέλλες τὶς ἐρωτικὲς γνωριμίες– αὐτὴ ἔχει περάσει πέντε ἐραστὰς κι αὐτὸς εἶνε ὁ τελευταῖος... βλάκας ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποῖου κατακυροῦται τὸ «ζωντανὸ» αὐτό, τί συμβαίνει; Ἐμένα ρωτᾶτε, τὸν παπᾶ; ρωτῆστε ἐκείνους ποὺ μελέτησαν τὰ προβλήματα. Τί θὰ συμβῆ; ἢ πονηρὴ γυναῖκα θὰ τὸν ἀγκαλιάζῃ, θὰ τὸν φιλάῃ, αὐτὸς θὰ νομίζῃ πὼς εἶνε εὐτυχισμένος, ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ σμίγῃ μ' αὐτόν, ὅπως λένε οἱ ψυχολόγοι, αὐτὴ **θὰ κἀνὴ σύγκρισι** μὲ τὸν προηγούμενο. Καὶ ἡ σύγκρισις αὐτὴ εἶνε καταλυτικὴ· δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐκφράσω, μιλῶ ἀπὸ περιωπῆς. Καλὰ ἦταν νὰ μὴν πῆ μέσα της «αὐτὸς εἶνε ἀντράκι, ἐκεῖνος ἦταν ἄντρας»! Τὸ ἔπε αὐτό; Τελείωσε, δὲν ὑπάρχει γάμος. Ἡ σύγκρισις εἶνε πλέον **ὁ τάφος τοῦ γάμου**.

Μυστηριῶδες ἐπίσης εἶνε ὅτι, ὅταν ἡ γυναῖκα αὐτὴ σμίγῃ καὶ στὴν καρδιά της ἔχῃ τὸν ἄλλο ἐκεῖνον ἐραστή της, **τὸ παιδί ποὺ θὰ γεννηθῆ** δὲν θὰ μοιάζῃ στὸ νόμιμο σύζυγό της ἀλλὰ **σ' ἐκεῖνον τὸν ἄλλο!** Τρομερὰ πράγματα.

Τὸ ἰδεῶδες τῆς παρθενίας ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ὕμνησαν καὶ **οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας**. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πρὸς τιμὴν τῆς παρθενίας κτίσαμε Παρθενώνα στὴν Ἀθήνα.

Γι' αὐτό, νέοι καὶ νέες, ἂν θέλετε **γάμο ἰσχυρό**, θεμελιώστε τὸν στὴν παρθενία καὶ τῶν δύο. Αὐτὴ ἡ συζυγία μένει μέχρι τὸν τάφο ἀδιάλυτη.

Ὁ κόσμος δυστυχῶς δὲν ἀκούει, καταφρονεῖ τὰ λόγια τῆς Ἐκκλησίας. Ἐρευνα πρὸ ἐτῶν σὲ μεγάλη πόλι εἰδειξε, ὅτι ἡ πλειονότης τῶν μαθητριῶν καὶ φοιτητριῶν, τὸ 70%, εἶνε διακεκορευμένες· ἔχουν γνωρίσει καὶ ἕνα καὶ δύο καὶ τρεῖς ἐραστὰς. Καὶ σὲ κάποια παρέλασι, ποὺ ἔγινε στὴν Κοζάνη σὲ ἐποχὴ ἀνώμαλη γιὰ τὸ ἔθνος, εἶδα κοπέλλες νὰ κρατοῦν ταμπέλλα μὲ τὸ σύνθημα **«Κάτω ἡ παρθενία»** καὶ ἔφριξα.

Δὲν ἀκοῦνε λοιπὸν κανένα καὶ προχωροῦν; Ἰδοὺ τ' ἀποτελέσματα. Μένω ἐδῶ, ζῶ τὸ δρᾶμα καὶ προσπαθῶ νὰ συμπαρασταθῶ. Δὲν ἔχω κοινωνικὲς σχέσεις, δὲν πηγαίνω σὲ σπῆτια, ἀλλ'

ἀπ' τὸ γραφεῖο μου περνᾶει πολὺς κόσμος, κόσμος πονεμένος καὶ θλιμμένος κάτω ἀπ' τὴν μολόπετρα τῆς διαφθορᾶς. Μιὰ μέρα πρὶν λίγα χρόνια, ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἦρθε μιὰ κοπέλλα καὶ ἔκλαιγε. –Τί ἔχεις; λέω. –Εἶμαι ἀπελπισμένη, θ' αὐτοκτονήσω· σύμφωνα μὲ **τὸ καταραμένο ἔθιμο** ποὺ ἔχουμε, ἡ μάνα μου κ' ἡ πεθερά μου, μόλις ἀρραβωνιαστήκαμε, τὸ ἴδιο βράδυ μ' ἔβαλαν κ' ἔσμιξα· καθήσαμε ἀρραβωνιασμένοι 4 - 5 μῆνες, ἔμεινα ἔγκυος, καὶ μετὰ ὁ παλιάνθρωπος μ' ἄφησε· πήρε τ' ἀεροπλάνο κ' ἔφυγε στὴν Αὐστραλία. Ἄντε τώρα νὰ τὸν βρῆς!...

Σ' ἐσᾶς, κοπέλλες, θὰ πῶ κάτι καὶ σημειώστε το. Ξέρετε ποιά εἶνε ἡ αἰτία ποὺ πολλὲς γυναῖκες μένουν ἀνύπαντρες; Τὸ ὅτι **οἱ γυναῖκες ὑποχωροῦν καὶ δέχονται προγαμιαῖες σχέσεις**. Ἄν κρατοῦσαν σὲ ἀπόστασι καὶ ράπιζαν τοὺς διαφόρους ἐπιβήτορες, ὅπως ἔκαναν οἱ πρόγονοί μας, δὲν θὰ ἔχε μείνει καμμιά ἀνύπαντρη· καὶ ἡ πιὸ ἄσχημη θὰ παντρευόταν. Ἡ γυναῖκα ζῆ καὶ χωρὶς ἄντρα, ὁ ἄντρας δὲν μπορεῖ χωρὶς γυναῖκα. Ἄλλ' ὅταν σὺ ἢ ἡ γυναῖκα ἐκδίδεσαι τόσο εὐκόλα, τί ἀνάγκη ἔχει αὐτὸς νὰ παντρευτῆ; βρίσκει πρόχειρο «φαγητό», βρίσκει σάρκες ἄφθονες· κι ἀφοῦ σὲ στύψῃ σὰν λεμονόκουπα, σὲ πετάει στὸ καλάθι.

Γιὰ ὅσους παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν συνετίζονται, λειτουργεῖ νόμος· παρουσιάστηκε ἀσθένεια τρομερὴ, χειρότερη ἀπὸ τὸν καρκίνο, μὲ πολλὰ θύματα· εἶνε τὸ **εἶτζ** (AIDS), ποὺ προέρχεται ἀπὸ κατάχρησι τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου.

Μὴν εἶμαστε θεομπαῖχτες, ἀγαπητοί μου. Ἄν στὴν Ἐκκλησίαν ψάλλουμε *«τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου...»* καὶ ἔξω κάνουμε τὰ ἀντίθετα, τότε ὁ ὕμνος μας μοιάζει μὲ χαρτονόμισμα χωρὶς ἀντίκρουσμα. Γιὰ νὰ ἔχῃ ἀξία, πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ στὴ ζωὴ μας ἡ παρθενία, τὸ ἄρωμα τῆς σεμνότητος, τὸ κοκκίνισμα τῆς ντροπῆς. Δῶστε μου τέτοιους γάμους! Διαφορετικά, ἡ οἰκογένεια διαλύεται. Θεσπίστηκαν ἤδη πολλοὶ λόγοι διαζυγίου. Ἄλλ' αὐτοὶ ποὺ ψυχολογοῦν λένε ὅτι **ἡ βαθύτερη αἰτία διαλύσεως τοῦ γάμου** εἶνε ὅτι ὁ ἄντρας δὲν βρίσκει τὴν γυναῖκα παρθένο. Φαίνεται ὅτι τὸ συγχωρεῖ, μὰ δὲν τὸ συγχωρεῖ. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ γυναῖκα. Εἶνε φυτεμένο βαθειὰ μέσα τους τὸ οὐράνιο ἄνθος ποὺ λέγεται παρθενία.

Θέλω νὰ πιστεῦω ὅτι τὰ λόγια τοῦ γέροντος ἐπισκόπου, ποὺ στηρίζονται στὴ Γραφή, στὴν ἐπιστήμη καὶ στὴν πραγματικότητα, θὰ τὰ ἐφαρμόσετε, **νέοι καὶ νέες**, ποὺ εἶστε ἢ ἐλπίδα τοῦ γένους μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος